

Πανσέληνος Υδροχόου

Λονδίνο, 1^η Φεβρουαρίου 2026

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΥ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΥ – ΛΟΝΔΙΝΟ – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2026

Mayte Gómez

Γεια σας και καλωσήρθατε στη σημερινή συνάντηση διαλογισμού, που πραγματοποιείται εδώ, στη βιβλιοθήκη των γραφείων του Lucis Trust στο Λονδίνο και μεταδίδεται επίσης μέσω της πλατφόρμας του Zoom. Απόψε η συνάντησή μας λαμβάνει χώρα στο ζώδιο του Υδροχόου, με βασικό τόνο «Είμαι το Ύδωρ ζωής, που χύνεται για όσους διψούν». Η ακριβής ώρα Πανσελήνου είναι το βράδυ στις 10.10 μ.μ. GMT (και 10 λεπτά μετά τα μεσάνυχτα στην Ελλάδα), που σημαίνει ότι τη στιγμή αυτή είμαστε στην πλήρη κορύφωση των ενεργειών του Υδροχόου.

Το μηνιαίο τελετουργικό μας κατά τον εορτασμό του Φεστιβάλ της Πανσελήνου εκφράζει τους τρεις πυλώνες του έργου μας· τον διαλογισμό, την μελέτη και την υπηρεσία. Καθώς στοχαζόμαστε πάνω στη σημασία του Υδροχόου, αντλούμε από τη σοφία που πηγάζει από τις Διδασκαλίες και την ομαδική ψυχή. Αυτή η κοινή στοχαστική προσέγγιση είναι μελέτη και διαλογισμός, ταυτόχρονα. Εμπνεόμενοι από αυτές τις ιδέες, περνάμε, ενωμένοι, σε ομαδικό διαλογισμό· και μέσω αυτής της πρακτικής γινόμαστε ένα ζωντανό δισκοπότηρο που δέχεται συνειδητά τις ενέργειες του Υδροχόου εξ ονόματος της ανθρωπότητας· και αυτή είναι η υπηρεσία μας. Ο διαλογισμός, η μελέτη και η υπηρεσία είναι, επομένως, τρεις διαφορετικές όψεις μιας και μόνης πράξης.

Μια σημαντική όψη του Υδροχοϊκού βασικού τόνου είναι ο Εξαγνισμός.

Στις Διδασκαλίες της Προαιώνιας Σοφίας, μας λέγεται ότι η αγγλική λέξη “purity” [καθαρότητα, αγνότητα] προέρχεται από τη σανσκριτική λέξη *pur*, που σημαίνει «απαλλαγή από την πρόσμειξη, από τον περιορισμό και τη φυλάκιση του πνεύματος από τις αλυσίδες της ύλης». Μας λέγεται επίσης ότι «τίποτε δεν μπορεί να επιτευχθεί χωρίς κάθαρση... δεν υπάρχει δυνατότητα να δούμε και να εκδηλώσουμε τη θειότητα χωρίς να περάσουμε από τα ύδατα που καθαρίζουν».¹

Ακόμη πιο ενδιαφέρον είναι ότι, σύμφωνα με τις Διδασκαλίες, ο Εξαγνισμός αποτελεί μια «δύναμη, έμφυτη στο εκδηλωμένο σύμπαν, η οποία βαθμιαία και σταθερά προσαρμόζει την όψη ουσία στην πνευματική όψη ... και συνεπάγεται την εξάλειψη του οτιδήποτε εμποδίζει την πλήρη έκφραση της φύσης της θειότητας... Απαιτεί την εγκατάλειψη στάδιο με στάδιο, κύκλο με κύκλο, ζωή με ζωή και πεδίο με πεδίο κάθε τάσης της μορφικής φύσης που συγκαλύπτει ή κρύβει τη δόξα του Θεού».²

Ας σταθούμε προς στιγμήν και ας δημιουργήσουμε έναν περιβάλλον σιγής, όπου μπορούμε να επιτρέψουμε αυτά τα λόγια να μας αγγίξουν.

(Παύση)

Ενωμένοι στη δύναμη αυτής της σιγής, απαγγέλουμε ενωμένοι τη Βεβαίωση του Μαθητή.

*Είμαι ένα σημείο φωτός μέσα σε ένα μεγαλύτερο Φως.
Είμαι ένα νήμα στοργικής ενέργειας μέσα στο ρεύμα της θείας Αγάπης.
Είμαι ένα σημείο θυσιαστικού Πυρός, εστιασμένο στην πύρινη Θέληση του Θεού.
Και έτσι στέκω.*

*Είμαι ένας δρόμος τον οποίο οι άνθρωποι μπορούν να πετύχουν.
Είμαι μια πηγή δύναμης που τους επιτρέπει να στέκουν.
Είμαι μια δέσμη φωτός που λάμπει στο δρόμο τους.
Και έτσι στέκω.*

*Και στέκοντας έτσι, γυρίζω
Και βαδίζω με τον τρόπο αυτό τους δρόμους των ανθρώπων,
Και γνωρίζω τους δρόμους του Θεού.
Και έτσι στέκω.*

Στοχαζόμενοι πάνω στον βασικό τόνο του Υδροχόου, θα μπορούσαμε να διακρίνουμε τρεις φάσεις στη ζωή των μαθητών.

Πρώτα, το μακρύ ταξίδι του εξαγνισμού που επιτρέπει στους μαθητές να σταθούν σε πλήρη ταύτιση με τα ύδατα της ζωής και να βεβαιώσουν «Είμαι το Ύδωρ της Ζωής». Ύστερα, έρχεται η ίδια η στιγμή της ταύτισης. Και τέλος, στην τρίτη φάση, «διαχύνω τον εαυτό μου για όσους διψούν», αποβαίνοντας έτσι ενεργός συντελεστής στη διαδικασία του εξαγνισμού για άλλους. Μπορούμε επομένως να εξετάσουμε τον Εξαγνισμό ως μία ατραπό, μια κατάσταση και μια πράξη υπηρεσίας.

Η ατραπός του Εξαγνισμού είναι μια μακρά και επίπονη πορεία με την οποία όλοι είμαστε εξοικειωμένοι, καθώς γινόμαστε δεκτικοί στη θεία έμπνευση και αποδεχόμαστε το έργο του εξευγενισμού του κατώτερου οργάνου μας, αναγνωρίζοντας τις γοητείες, τις παραμορφώσεις και τις πολικότητές του και επιδιώκοντας να αποταυτιστούμε από αυτές, έως ότου μπορέσουμε να καταστήσουμε αυτό το όργανο ένα γνήσιο σκεύος έκφρασης της Ψυχής. Ο τρόπος που αυτό εκφράζεται στις Διδασκαλίες είναι υψίστης σημασίας και εντυπωσιακής ομορφιάς. Μας υπενθυμίζεται ότι όταν ξεκινάμε αυτό το ταξίδι, «εμπνεόμαστε από ψηλά»,³ ακολουθώντας το κάλεσμα της Ψυχής. Όταν, ως ζηλωτές, θέτουμε σαν πρώτη πνευματική μας ευθύνη «να βαδίσουμε την ατραπό», αναφερόμαστε πάντα στην ατραπό του Εξαγνισμού. Δεν υπάρχει άλλη ατραπός.

Και δεν υπάρχει τίποτα άλλο παρά εξαγνισμός πάνω στην ατραπό. Η Ζωή αλληλοεπιδρά με τη μορφή προκειμένου να έχει ένα όργανο για τον ανώτερο σκοπό Της – τη δική Της επέκταση και εκδήλωση. Είναι πολύ φυσικό, η νεοδημιουργημένη οντότητα να ωθείται αρχικά από τους νόμους της ύλης και από την πλάνη της χωριστικότητας. Στην όψη μορφή, θα υπάρξει εξέγερση, αντίσταση, αγώνας... Αλλά η Ζωή θα επιμένει. Δεν υπάρχειπισωγύρισμα.

Ο Ζωδιακός μπορεί να θεωρηθεί σαν σύμβολο αυτής της ατραπού της κάθαρσης. Η Εσωτερική Αστρολογία μας διδάσκει ότι, πριν φτάσουμε στον Υδροχόο, πρέπει να περάσουμε από διάφορα στάδια στα οποία απαιτείται να επιτύχουμε συνειδητά την εσωτερική μας αλχημεία. Στον Λέοντα, αφυπνιζόμαστε στην αυτοσυνείδηση και στην προσωπική μας βούληση και βεβαιώνουμε τον ατομικό μας εαυτό. Στον Σκορπιό, η φύση των επιθυμιών μας δοκιμάζεται και καλούμαστε να την κυριαρχήσουμε. Στον Τοξότη, μαθαίνουμε τη διάκριση μέσω νοητικής ανάπτυξης και ενόρασης. Στον Αιγόκερω, μαθαίνουμε την πειθαρχία, την ευθύνη και την ικανότητα να ενεργούμε εναρμονισμένα με τον κοσμικό νόμο.

Το αποτέλεσμα αυτής της εσώτερης αλχημείας από τον Λέοντα στον Αιγόκερω είναι ότι φτάνουμε σε ένα σημείο ισορροπίας, ελεύθεροι από τα ζεύγη των αντιθέτων. Γι' αυτό ο Υδροχόος ονομάζεται μερικές φορές «αστερισμός της αναγωγής της δυαδικότητας σε μια ρευστή σύνθεση», και για τους μαθητές λέγεται ότι βιώνουν «την ελευθερία των δύο».⁴ Στον Υδροχόο, η Ψυχή εκφράζεται πλήρως μέσω της ουσίας· στέκουμε στην αληθινή μας φύση – «Είμαι το Ύδωρ της Ζωής».

Όταν επιτευχθεί αυτή η σύνθεση και ο εξαγνισμός της συνείδησης, οι μαθητές αποβαίνουν φυσικά σημεία διανομής της ρέουσας συμπαντικής ενέργειας και παράγοντες κάθαρσης για άλλους. Αυτό, αντί για ένα επιβεβλημένο καθήκον, αποτελεί μια αυτοπροσδιοριζόμενη αποστολή –ή μάλλον, μια πράξη αυθορμητισμού. Όπως το νερό εκρέει φυσικά από μια βουνίσια πηγή, έτσι και τα καθαρτήρια ύδατα διαχέονται από μαθητές ευθυγραμμισμένους με τα Ύδατα της Ζωής. Βαθμιαία, το ατομικό έργο απλώνεται στον όμιλο και οι μαθητές γίνονται αγωγοί μέσω των οποίων ολόκληρη η ανθρωπότητα εξαγνίζεται σταδιακά.

Μας βεβαιώνουν ότι η ροή των υδάτων θα εφελκύσει μια μαγνητική ανταπόκριση.⁵ Λαμβάνοντας υπόψη ότι ο Εξαγνισμός είναι μια δύναμη εγγενής στο εκδηλωμένο σύμπαν, μπορούμε πιο εύκολα να αντιληφθούμε γιατί συμβαίνει αυτή η μαγνητική ανταπόκριση. Αντιλαμβανόμαστε ότι όταν οι μαθητές γίνονται παράγοντες κάθαρσης, ενεργοποιούν μια εγγενή δύναμη που υπάρχει ήδη μέσα στο σύμπαν, ενώ ταυτόχρονα συμμετέχουν σε αυτήν.

Αυτό εκφράζει ο μύθος του Ηρακλή. Στον άθλο του στον Υδροχόο, βρίσκεται αντιμέτωπος με το εξαιρετικά δύσκολο εγχείρημα του καθαρισμού των στάβλων του Αυγεία και έχει μόνο μία επιλογή· να εκτρέψει τη ροή των ποταμών και να αφήσει τα δικά τους ζώντα ύδατα να εκτελέσουν το έργο. Ο βασιλιάς περιμένει από ένα μόνο άτομο να εκτελέσει μια υπεράνθρωπη πράξη με τη δύναμη, τη νοημοσύνη και τη δύναμή του, και στη συνέχεια να αντιμετωπιστεί σαν ήρωας και να ανταμειφθεί με την υψηλότερη ανταμοιβή. Δεδομένου, όμως, ότι αυτό που προσδοκούσε ήταν αδύνατο να επιτευχθεί, είχε χάσει κάθε ελπίδα και δυσπιστούσε. Έτσι, όταν ακούει ότι ο Ηρακλής έβαλε τους ποταμούς να εκπληρώσουν το έργο, διαμαρτύρεται ότι ο Ηρακλής δεν το πέτυχε αυτό μόνος του.

Και, φυσικά, δεν το έκανε. Η ένσταση του βασιλιά φανερώνει την άγνοια της συνείδησης της προσωπικότητας κάτω από την πλάνη της χωριστικότητας. Ο καθαρισμός των στάβλων δεν μπορεί ποτέ να συνιστά μια πράξη ατομικού ηρωισμού, παρά μόνο ένα αποτέλεσμα ανώτερης ευθυγράμμισης. Ο Ηρακλής δεν είναι η πηγή, αλλά ο μεσολαβών παράγων, το κανάλι μέσω του οποίου τα ζώντα

ύδατα μπορούν να εκπληρώσουν τον σκοπό τους. Αυτό σημαίνει αληθινή δύναμη και αληθινή νοημοσύνη.

Μέσω αυτού του αγωγού, ολόκληρη η ανθρωπότητα θα βαπτισθεί με τα Ύδατα της Ζωής και θα ανέλθει σε ένα άλλο επίπεδο εξαγνισμού.

Στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο, μας λέγεται ότι κατά τις τελευταίες ημέρες της ζωής Του, ο Χριστός έδωσε εντολή στους μαθητές Του να πάνε στην πόλη, όπου θα συναντούσαν έναν άνδρα που μετέφερε μια στάμνα με νερό· τους ζήτησε να τον ακολουθήσουν στο υπερώο και εκεί να ετοιμάσουν ένα γιορτινό γεύμα για ομαδική κοινωνία και μερισμό.

Οι Διδασκαλίες μας υποδεικνύουν ότι εμείς – το σύνολο της ανθρωπότητας – είμαστε εκείνοι οι μαθητές και ότι η αγία εορτή της κοινωνίας θα είναι το επίτευγμά μας στον Υδροχόο. Η κοινωνία αφορά ένα «μέλλον ενότητας και κατανόησης» και αυτός είναι ο «αναπόφευκτος στόχος» μας⁶ – το δε «ανώγειο» αποτελεί σύμβολο αυτού του υψηλού σημείου επίτευξης. Διότι στον Υδροχόο, πρόκειται να αφυπνιστούμε στην ομορφιά της ομαδικής ζωής.

Έχουμε πραγματικά σταθεί καθόλου να αναλογιστούμε τι σημαίνει «ομορφιά» της ομαδικής ζωής;

Στην φιλοσοφία του αποκρυφισμού, η ομορφιά νοείται ως αποκάλυψη του ιδεώδους,⁷ μια αποκάλυψη της Θείας Τάξης όπως υπάρχει στη Διάνοια του Θεού. Η ομορφιά αναδύεται όταν η μορφή έχει εξευγενιστεί, ραγίσει ή ακόμα και καταστραφεί σε σημείο που η βούληση και ο σκοπός της ένδον Ζωής μπορούν να αποκαλυφθούν.

Αυτή η αποκάλυψη συντελείται μέσω της ελεύθερης αλληλεπίδρασης ζωής και μορφής, που λαμβάνει χώρα σε ρυθμική και κυκλική κίνηση· όταν η μορφή υποκύπτει στη δύναμη της Ζωής, απελευθερώνεται η ομορφιά. Είναι μια ομορφιά που επιτυγχάνεται μέσω διαμάχης και απόφασης. Είναι η έκβαση μιας ζωντανής διαδικασίας.

Η ομορφιά της ομαδικής ζωής αποκαλύπτεται όταν ο καθένας ατομικά έχει επιτύχει σε επαρκή βαθμό ολοκλήρωση προσωπικότητας και εμποτισμό της από την Ψυχή· όταν είναι σε θέση να παραδώσει την προσωπική του βούληση και να ευθυγραμμιστεί με την ομαδική θέληση. Ο όμιλος γίνεται τότε ένας συνεκτικός οργανισμός, ικανός για αναζήτηση ενός ανώτερου σκοπού. Στέκει σαν μια μορφή μέσω της οποίας η Θέληση του Θεού μπορεί να βρει έκφραση και γίνεται κατ' αυτό τον τρόπο ο αποκαλυπτής της ομορφιάς.

«Είμαι το Ύδωρ της Ζωής, που χύνεται στους διψασμένους».

Αυτός ο βασικός τόνος αντιπροσωπεύει το ύψιστο δυναμικό μας – ένα στάδιο στο οποίο, πλήρως εξαγνισμένοι και ολόπλευρα ταυτισμένοι με το Ύδωρ της Ζωής, προσφέρουμε τον εαυτό μας διαχύνοντάς τον για τον εξαγνισμό της ανθρωπότητας. Ακολουθούμε το μονοπάτι του Εξαγνισμού, όπως αναφέρουν οι Διδασκαλίες, στάδιο με στάδιο, κύκλο με κύκλο, ζωή με ζωή, επίπεδο με επίπεδο. Γνωρίζουμε ότι αυτό δεν συμβαίνει γραμμικά αλλά κυκλικά, με κύκλους μέσα σε κύκλους και με στάδια που δεν αφορούν συγκεκριμένες οντότητες αλλά αυθόρμητες εμπειρίες. Οποιοσδήποτε μπορεί, σε μια συγκεκριμένη φάση, να διέρχεται από μια βαθιά

διαδικασία κάθαρσης, ενώ ταυτόχρονα, από άλλη άποψη, μπορεί να ταυτιζόμαστε ολόπλευρα με τα ύδατα της ζωής, και άλλοτε πάλι να είμαστε ήδη ζώντα ύδατα για άνδρες και γυναίκες που διψούν. Και επειδή δεν βαδίζουμε την ατραπό αποκλειστικά σαν άτομα, το ίδιο ισχύει όσον αφορά τις ομάδες μας και ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Οι Διδασκαλίες μάς λένε ότι σήμερα στον κόσμο λαμβάνει χώρα μια μεγάλη κάθαρση, από την οποία κανένας μας δεν μπορεί να διαφύγει. Ό,τι είναι αναποτελεσματικό στον σύγχρονο κόσμο πρέπει να παρέλθει. Λέγεται ότι «ο Εξαγνισμός είναι επιβεβλημένος και σαν συνέπεια θα προκύψει μια αληθινότερη αίσθηση αξιών». ⁸

Αυτό είναι το έργο των μαθητών – να αντέξουν στην ατομική τους διαδικασία εξαγνισμού, να συμμετάσχουν στην ατραπό του εξαγνισμού των ομίλων τους και να αποτελέσουν μέρος του εξαγνισμού που ασκείται σε ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Για αυτό το τεράστιο καθήκον, τόσο τεράστιο όσο ο καθαρισμός των στάβλων του Αυγεία, δεν είναι αρκετή η δική μας δύναμη, ούτε σε ατομικό αλλά ούτε καν σε ομαδικό επίπεδο. Έχουμε όμως τη δύναμη της ομαδικής μας ευθυγράμμισης και μέσω αυτής την ικανότητα να ενεργούμε ως ένα δυναμικό σκεύος για τη δύναμη της Μίας Ζωής. Οι Διδασκαλίες, μας δίνουν κάποιες ενδείξεις για αυτό το τεράστιο καθήκον.

Ο Διδάσκαλος Ντ.Κ. λέγει:

Για σας που ζείτε κι εργάζεστε στην ενδιάμεση αυτή περίοδο και στο μεταβατικό αυτό κύκλο με το επακόλουθο εξωτερικό του χάος και αναστάτωση, σας δίνεται το καθήκον να εκφράσετε σταθερότητα, υπηρεσία και θυσία.⁹

Μπορούμε να σκεφτούμε ότι η σταθερότητα βασίζεται στη γνώση και τη σοφία. Γνωρίζουμε ότι, πρώτα και κύρια, ο Εξαγνισμός είναι μια «δύναμη, έμφυτη στο εκδηλωμένο σύμπαν, η οποία σταδιακά και σταθερά προσαρμόζει την υλική διάσταση στην πνευματική» και «περιλαμβάνει την εξάλειψη όλων όσα εμποδίζουν την πλήρη έκφραση της φύσης της θειότητας», και ότι αυτή η δύναμη ενεργεί σε κυκλική πορεία, αφήνοντας σταδιακά πίσω «κάθε τάση στη μορφική φύση που καλύπτει ή κρύβει τη δόξα του Θεού». Γνωρίζουμε ότι ολόκληρη η ανθρωπότητα βρίσκεται σε αυτή τη διαδικασία και ότι άλλος δρόμος δεν υπάρχει. Γνωρίζουμε ότι μέσω αυτής της διαδικασίας όλοι προετοιμαζόμαστε για την εορτή της κοινωνίας – πρώτα την κοινωνία της προσωπικότητάς μας με την Ψυχή μας και παράλληλα την κοινωνία των Ψυχών μας μεταξύ τους και με τον Χριστό ως το κέντρο της Αγάπης στο σύμπαν.

Γνωρίζουμε ότι καθώς εξαγνιζόμαστε και ενωνόμαστε από κοινού ως όμιλος, η διάχυση των ζώντων υδάτων μας, δημιουργεί ένα μαγνητικό πεδίο ανταπόκρισης, επειδή ενεργοποιούμε μια δύναμη που είναι ήδη παρούσα. Και καθώς αναπτύσσουμε αυτή τη γνώση και την βιώνουμε οι ίδιοι, η σοφία μας όσον αφορά την αίσθηση του Εξαγνισμού βαθαίνει και γινόμαστε ικανοί να αναλάβουμε τη διαδικασία στο όνομα της ανθρωπότητας.

Λέγεται ότι ο Υδροχόος είναι το ζώδιο που φέρνει την ψυχή σε ενεργή συνεργασία με το εσώτερο Σχέδιο του Θεού, κι αυτή τη συνεργασία την αποκαλούμε υπηρεσία. Τα ζώντα ύδατα υπάρχουν ήδη. Η κάθαρση είναι ήδη μια δύναμη στο σύμπαν. Το

τρίτο συστατικό είμαστε εμείς. Οι στάβλοι του Αυγεία είχαν μολυνθεί για πολύ μεγάλο διάστημα. Οι ποταμοί υπήρχαν ήδη εκεί. Χρειαζόταν η παρέμβαση ενός Ηρακλή για να μεταφέρουν οι ποταμοί τα ζωντανά τους ύδατα στους στάβλους. Ο Ηρακλής έγινε η ενσάρκωση του υπηρέτη επειδή συνεργάστηκε.

Η θυσία, όπως μας υπενθυμίζουν οι Διδασκαλίες, αναφέρεται στην αυτοεγκαινιάζομενη θυσία του ατόμου στην ομάδα, η οποία δεν είναι παρά ένα στάδιο στη σταδιακή αποσύνθεση των μικρότερων και πιο συγκεκριμένων μορφών «και της θυσίας τους προς την εξελισσόμενη ζωή». Όταν εξετάζουμε την κατάσταση των γεγονότων που βιώνουμε στον κόσμο σήμερα, μπορούμε να κοιτάξουμε μέσα από αυτό το πρίσμα και να δούμε πώς η Ζωή κυλάει δια μέσου της ανθρωπότητας, καθαρίζοντάς την από «εσφαλμένα ιδανικά, ανέντιμα πρότυπα και ανεπιθύμητους σκοπούς». Και εδώ είναι που οι Διδασκαλίες μας δίνουν ένα δεύτερο στοιχείο: εμείς, ως «πρωτοπόροι της ανθρώπινης οικογένειας», καλούμαστε να ανοιχτούμε σε έναν «αυτοεφαρμοζόμενο ασκητικό εξαγνισμό» και στην «αναγνώριση της αξίας του», έτσι ώστε να μπορέσουμε να βοηθήσουμε την ανθρωπότητα να περάσει μέσα από την πύλη της μύησης.¹⁰

Αυτό μπορούμε να το εννοήσουμε ως πρόσκληση για να αποδεχτούμε, να γιορτάσουμε, να αναζητήσουμε και να καλωσορίσουμε τον δικό μας ατομικό εξαγνισμό και στη συνέχεια να χρησιμοποιήσουμε τη γνώση και τη σοφία που μας παρέχει στην αναγνώριση της αξίας του εξαγνισμού για το σύνολο της ανθρωπότητας.

Στην πύλη του νέου κόσμου, μπορούμε να σταθούμε από κοινού, σαν ένας, να γίνουμε πιο σταθεροί μέσω της γνώσης και της σοφίας μας, να εκτελούμε την υπηρεσία μας συνεργαζόμενοι με την Μία Ζωή, θυσιάζοντας τους μικρούς μας στόχους προς όφελος αυτού του μεγαλύτερου στόχου, και βιώνοντας στο έπακρο τον αυτοεφαρμοζόμενο εξαγνισμό μας, έτσι ώστε να μπορέσουμε να αναγνωρίσουμε την αξία του Εξαγνισμού που υφίστανται οι ομάδες μας και του Εξαγνισμού που υφίσταται η ανθρωπότητα στο σύνολό της.

Από κοινού, μπορούμε να βαστάξουμε την υδρία με το νερό, να συγκεντρώσουμε το φως, την αγάπη και τη δύναμή μας και να αναδυθούμε στο φως σαν ζωντανοί οδοδείκτες, οδηγώντας την ανθρωπότητα στο ανώγειο για την εορτή της κοινωνίας.

Στην πορεία, βεβαιώνουμε όλοι από κοινού: *Είμαι το Ύδωρ της Ζωής, που χύνεται για τους διψασμένους.*

¹ Α. Μπέιλη, *Από τη Βηθλεέμ στον Γολγοθά*, σ. 97

² Α. Μπέιλη, *Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις*, σ. 84

³ Α. Μπέιλη, *Εσωτερική Αστρολογία*, σ. 179

⁴ *Αυτόθι*, σ. 348

⁵ *Αυτόθι*, σ. 201

⁶ *Από τη Βηθλεέμ στον Γολγοθά*, σ. 19

⁷ Α. Μπέιλη, *Μαθητεία στη Νέα Εποχή, Τόμ. Ι*, σ. 283

⁸ *Από τη Βηθλεέμ στον Γολγοθά*, σ. 97

⁹ Α. Μπέιλη, *Το Πεπρωμένο των Εθνών*, σ. 146

¹⁰ *Από τη Βηθλεέμ στον Γολγοθά*, σ. 97